

BARCELONA PRODUCCIÓ 2022-23

IVÁN GÓMEZ INFIRMITAS

18.04 – 25.06.2023

CAT

AL FINAL DEL DIA

Divendres 3 de març a les 9.30 h

L'Iván fa una setmana que és a Barcelona; ell viu normalment a Bilbao. En l'actualitat s'allotja en una de les residències de Fabra i Coats, on també té una taula que li serveix de centre d'operacions. En aquest espai, dues persones de l'equip comissarial ens trobem amb ell amb la idea de veure'l, donar-li la benvinguda i apropar-nos a l'última fase de producció de l'exposició que mostrarà a l'Espai Rampa de La Capella. L'Iván fa un temps que està ocupat en la idea de restes i porta a experimentació un treball amb sobrants materials orgànics vegetals —primeres capes de porros— i animals de diferents tipus —sobretot mol·luscos que li guardaven en un restaurant a prop de la localitat on viu—, i la recollida d'elements com llunes i ampolles de vidre en inauguracions. Són materials als quals, amb consciència del final de la seva vida útil, intenta donar més vida. Els processos d'investigació acostumen a ser dilatats, erràtics i plens de derives, amb línies que es tallen i que produeixen noves vies, i d'altres que resten sòlides. Sobretot si aquests processos es basen en un afany material i estètic. El que ens va seduir de la seva proposta més enllà de la qualitat, l'interès i el rigor, era una certa metodologia relacional que hi apuntava. I no és poca cosa, perquè està en crisi la raquítica acció comunicativa que es pot assolir en les aplicacions de tota convocatòria des de l'honestedat.

No va ser aquest divendres, ni de bon tros, la primera conversa que havíem tingut amb ell després d'haver estat seleccionat, però sí que va ser en aquest cafè que ens vam enfilar en aquesta qualitat i calidesa del treball. El projecte es basa en la col·laboració de diverses o moltes, però en concret de Michelle Lima, Manuel Christoph Horn i Pancho Doren & Jesús Monteagudo (Casa Protea). Aquestes últimes també ens van acompanyar aquell matí al cafè. En fi, l'aposta està servida per una experimentació sense resultat conegut. Un gest valent que retorna a l'escultura la seva condició d'element d'investigació matèrica.

Una tercera pota de les col·laboracions és la correspondència amb Jordi Massó, que s'articula a través

de tres cartes fruit de tres trobades en un desig de relat. La narració com a forma de relació.

Primera carta: TESI

El novembre de 2022, l'Iván va ser convidat a un programa educatiu titulat "Inmersiones" a Vitòria, que consisteix a posar en contacte grups de secundària amb el procés de treball d'una artista. En a penes dues setmanes intenses, l'artista va compartir materials i processos amb més de 200 alumnes en un exercici de reflexió sobre la mort en la manipulació de rebuigs. La virulència adolescent tocant allò mort que segueix viu, i malgrat la vigorositat adolescent de la vida eterna com a motor, el treball de l'Iván sembla que els ha fet aterrar a un present del qual adquireixen consciència a mesura que anem destruint el món... Molt més enllà de la recuperació de material per fer-ne una reutilització útil o inútil, el treball de l'Iván els parla de la immortalitat de l'objecte, del control del material, dels processos naturals o antinaturals de l'art, i, sobretot, de la desestigmatització de l'artista com a ésser que és capaç de controlar l'univers mitjançant el seu treball. En aquest cas, parlar dels processos com a mecànica de l'observació per entendre el debat etern entre vida i mort ajuda a pensar sobre el temps i la fisicitat del fet que no hi ha res etern, o sí.

Segona carta: ANTÍTESI

Es tracta d'una visita en grup al cementiri de Begoña, on es va exhumar una fosa comuna de la Guerra Civil d'Espanya i, a banda de restes humanes, s'hi van trobar una sèrie d'objectes que, per la data de producció, no són prou antics per poder entrar en una col·lecció patrimonial. Aquests elements formen part d'una exposició de l'Iván al Museu Arqueològic de Bilbao des del 24 de març, reubicats en una mena de vitrina totèmica. Uns botons de puny, un encenedor, una xeringa, una dentadura postissa, bales... es presenten com a vestigis d'un temps proper. Resulta simptomàtic que la importància de l'objectualitat simbòlica sigui determinada per un ordre cronològic o una rúbrica històrica que concreta la importància del fet nacional. Què i qui determina el valor històric d'un succés? Que potser l'oficialitat de la història és la que ha de considerar

què és allò important a què hem de prestar atenció i què no? Pot ser l'art una eina per desmuntar l'oficialitat del discurs malgrat establir-ne d'altres? Hem de començar a pensar sobre la història des d'allò micro i com a ficció?

Tercera carta: SÍNTESI

Aquesta carta s'està escrivint actualment i la trobada és fruit del projecte expositiu a La Capella i tot el que hi ha conduït. Aquí s'uneix la reutilització dels porros, els musclos, les ampolles i el miceli, que hi aporta una segona pell, una nova vida. Una síntesi que no és un final —per què ho hauria de ser?— significaria posicionar-se en contra del motor d'aquest treball: pensar que la mort és un terme abstracte que es pot considerar i reinterpretar tantes vegades com cultures hi ha. Potser aquesta forma part d'un procés més llarg, que ni tan sols va iniciar l'lván i en el qual ell ha decidit aturar-se per mirar-lo i pensar-lo. I aquest text potser és part d'aquest procés, que no és principi i fi, sinó una part d'una cosa molt més grossa que no volem ni podem controlar, perquè al cap i a la fi la voluntat de control, definició, departamentalització, ordre, catalogació i axioma, és una imposició, una càrrega i un compromís.

I *al final del dia* tornem amb les nostres. I fem l'última abans d'anar-nos-en a casa. En una vida passada que encara viu en nosaltres. Un bar on es troben totes les teves vides que és el context. L'lván forma part d'una promoció molt prolífica d'artistes que es graduen en Belles Arts a la UB a finals del dos mil. I no és gens habitual que d'una promoció en surtin tantes. Unes han insistit en això de l'art i unes altres han trobat llocs més dignes. Unes poques segueixen vivint aquí i unes altres, més conseqüents, han optat per una vida amb menys traves. Una professora, María Ruido, amb qui moltes han connectat i hi han treballat posteriorment; entre elles, Pablo Marte i Inés García.. Al Parchís s'ajuntava amb Mai Blanco, Josep Domínguez, Yago Hortal, Víctor Jaenada, Alan Sastre, Joan Saló, Santiago F. Mosteyrín, Carlos González Boy o Paco Chanivet. També als bars. A Berlín va retrobar-se amb Jesús Monteagudo. Álex Brahim el va convidar al cicle de l'extint Espai Cultural de Caja Madrid amb Mireia c. Saladrígues, Aníbal Parada i Andrea Gómez. Per allí hi feien diagonals Oriol Fontdevila a la Sala d'Art Jove, Lluc Mayol a Sala de Estar... Un periple, el barceloní, que va durar de 2003 a 2011. Res no mor!

Firmat

Daniel Gasol i Marc Vives